

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 23 Μαΐου 1920

ΑΡΙΘ. 685

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ἀττική.
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Ὑπὲρ τῆς κινδυνευούσης γλώσσης.
Β. ΠΑΛΛΑΚΙΣΜΟΣ: Ἐνα γράμμα.
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Πλάι στὴν Ἀγάπη.
ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ μυστικὸ μου.
ΝΙΚ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ—Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ: Ὁ Ἄδων Κι-
χώτης (συνέχεια).
Ο "ΝΟΥΜΑΣ": Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Ι. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ: Βγαίνοντας...
ΙΟΥΣΤΙΝΑ: Θάλασσα.
ΤΥΜΦΗΡΗΣΤΟΣ: Κυνηγώντας ὄνειρα.
Μ. ΦΙΛΗΝΤΗΣ: Συναλοιφή.
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΣ: Ἡ μεταρρυθμίσις καὶ τὸ νομο-
σχέδιο.
Γ. ΑΓΓΑΠΗΤΟΣ: Βεατρίκη.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Ζένη φιλολογία.
—Περιοδικά. — Χωρὶς γραμματισμὸν.

ΔΥΡΙΚΑ

ΑΤΤΙΚΗ

Στὸν ποιητὴ Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Μὲ λιγυσμένη τὴν ψυχὴ, καλὰ μὲν πού τὸ δέρνει
σκληρὴ νεροσυρμὴ,
στὸ κορφοβούμι ἐπάτησα, — μὰ ἐδῶ ἡ ψυχὴ μου παίρνει
τῶν κεραυνῶν τὴ δύναμι, τοῦ πύκου τὴν ὀρίη.

Πόση δροσιά! Τὸ φύλλωμα πυκνὸ σὰν τὶς ἀχνάδες
τῆς νοτισμένης γῆς,
δροσιά σκορπάζει βαθύτερη κι ἀπ' τὴς ἀναδεντράδες
ὅταν ἐπάνω τους κυλάει τὸ δάκρυ τῆς αἰγῆς.

Ἑλάτια, κέδροι κ' εὐωδιὲς παντοῦ περιχυμένα
στὰ βράχια τοῦ βουνοῦ,
τὴν ἡρεμία χαρίζουνε στὸν κουρασμένο ἐμένα
καὶ τὴ γαλήνη φέρουνε στὴν τριζυμία τοῦ νοῦ.

Τὰ κορφοβούμια γύρω μου, κορμιά πὺν λαχταρᾶνε
τὸ ἔρωτικὸ φίλ,
στὸ κάθε δῆμα ὀρθώνονται στηγὰ κι ἀνατηδάνε,
λὲς κ' ἡ λαμπράδα τ' οὐρανοῦ κοντὰ τῆς τὰ καλεῖ.

Χρυσὴ γαλήνη μὲς στὸ φῶς! Τὸ πλάνο μεσημέρι
μακριὰ στὴν Ἀττικὴ,
χαράζει ἕνα χαμόγελο σὰ ροδοχαράμερι
κίλλα στὸ φῶς του ἀστράφτουνε, βουινά, οὐρανοὶ γίανι
(καί.

Γραμμὴ ἀπαλὴ κι ἀνάλαφρη στὸν ξάστερον αἰθέρα
κοιτάω τὸν Ὑμηττό,
κ' ἕνα μαγνάδι ἀσάλευτο τὴ θάλασσα πὺν πέρα
πὺν ἀσπὶμὶ λὲς κι ἀπλώνεται στὸν ἥλιο ἀναλωτό.

Ἄ! γέλωτο οὐρανοδόκητο, στὴν ἀττικὴ γαλήνη,
τραγουδοῖ ἐὼν περνᾶς,
κι ἀνθολογοῦνε οἱ λογιανοὶ στὴ σκέψη μου ἴδιοι κρίνοι
κι ἀπὸ κροντήρι διάφανο χαρὰ κ' ὕψος κερνάς.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

“ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΣΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,”

(ΚΩΜΩΔΙΑ... ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΒΑΟΜΑΔΑΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ (θυσιζόμενος σὲ σκέψεις). — Ἀ-
πελμοσιᾶ... Τόσα χρόνια τὶ ἔκαμα; Τοῦ κάκου με-
λέτες, κόποι, διδασκαλίαι; Κανεὶς δὲ μὲ λογαριάζει
πιά... Τὶ σκληρὸ μαρτύριο! Ἡ παιδεία μεταρρυθ-
μίζεται, τόση οὐκία γίνεται γύρῳ σ' αὐτὸ τὸ ζήτη-
μα, καὶ γὰρ βλέπω τὸν ἐαυτό μου παραπεταμένο...
(Κλαίει). Ἀχ, φοβερὴ σκιά τοῦ Μιστριώτη, πῶς μὲ
κατάντησες! Ἐγὼ δὲ φταίω. Εὐὸ μὲ παραέερνε;
καὶ μοῦ ἐκλεβες τὴν ὑπογραφή μου γιὰ τοὺς Σεβα-
στοπούλειους. Τώρα πῆρα συνήθιο πιά. Πῶς προ-
χτὲς μὲ καταφέρανε ὁ φωτεινὸς Σκιάς μὲ τὸν ἀνθρώ-
πο φιλόσοφο Βαγγελίδη... (Πάση) Τοὺς εἶχα μαθη-
τὲς καὶ τοὺς τρεῖς. Δημητρὸ, Ἀλέξο, Μανώλη. Τοὺς
δίδαξα, τοὺς γαλούχησα, τοὺς φρόντισα, τοὺς ἔδωσα
προσοχὴν κι ἀξία — καὶ μ' ἀπορνηθῆκανε. Γίνανε
φανατικοὶ μαθητὲς τοῦ Ψυχάρη. (Τὸν πιάνει ἡ κα-
κὰ ὥρα τῶν ἐγωϊσμοῦ). Ἄν ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῆς
γλωσσολογίας, τότες αὐτὰ εἶναι ἄθεοι. Ἄν ἐγὼ εἶμαι
Ἀρχὴ τῆς ἐπιστήμης, τότες αὐτοὶ εἶναι ἀναρχικοί.
Τὸ λοιπὸν θεοφάνερο. Προσβάλλουνε τὴ θρησκεία καὶ
τὴ νόμιμη τάξιν. (Γελᾷ καὶ τρέχει τὰ χέρια του ἀπὸ
χαρὰ). Τὸ σκιδίό μου καταστράφηκε. (Συγνεφιασμέ-
νος). Ἀχ! ποῦναι ὁ Μιστριώτης, νὰ τὸν δάσω ταμ-
ποῦρι;...

(Μπαίνει ἡ πεθερὰ του).

ΠΕΘΕΡΑ. — Θὰ μοῦ διαδάσεις λοιπὸν τὰ σημε-
ρινὰ σου τῆρα γιὰ νὰ τοὺς διορθώσω τὴ γλῶσσα;
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ. — Χαμένους ὄλες οἱ θεωρίαι μου,
χαμένους! Δὲν αἰσθάνεσαι τίποτα; δὲν ἀκοῦς; δὲ μαν-
τεύεις;

ΠΕΘΕΡΑ. — Τὶ ἔπαδες πάλι; Θυμήθηκες τὴν σά-
λοιαν τὴν ὑποταχτικὴν πὺν σοῦ βόηκε ὁ Ψυχάρης;

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ (τραγικὰ). — Πᾶσι ἡ ἐπιτροπὴ
καὶ ἡ δύνάμη μου. Δὲ μὲ λογαριάζουνε πιά. Ἄδικα
κατάστρωσα δέκα στρέμματα ψευτιῆς καὶ σκοφαντί-
ες στὸ «Ἐμπρὸς».

ΠΕΘΕΡΑ. — Μπα, παιδί μου, πῶς ἔγινε αὐτό;
Εὐὸ εἶσαι πονηρός. Πῶς ἔπαδες κ' ἔπεςες ὅζω;